فهرست کامل داوطلبان پذیرفته‌شده در آزمون ورودی دانشگاه‌های دولتی و غیردولتی سراسر کشور در سال ۱۴۰۲

مصطفی رحیمی‌فر، رتبهٔ ۱۲ کشوری در رشتهٔ مهندسی برق، در گفت‌وگو با ما از روزهای پرتنش پیش از اعلام نتایج می‌گوید

(گفت‌وگو: لیلا صادقی‌نژاد)

مصطفی رحیمی‌فر، دانش‌آموز شهر کوهسار، در کنکور امسال رتبهٔ ۱۲ کشوری در رشتهٔ مهندسی برق را کسب کرد. او در گفت‌وگو با ما از روزهای پرتنش پیش از اعلام نتایج، برنامهٔ مطالعه‌اش در ماه‌های پایانی و تصمیم‌گیری برای انتخاب رشته سخن گفته است.

شما در کدام شهر بزرگ شدید و چه زمانی تصمیم گرفتید مهندسی بخوانید؟

من در کوهسار به دنیا آمدم و تا پایان دبیرستان همان‌جا زندگی کردم. از کلاس نهم علاقهٔ زیادی به ریاضی و فیزیک داشتم، اما تصمیم جدی را در تابستان سال دوازدهم گرفتم. پدرم مهندس عمران است و همیشه از کار او تعریف می‌کرد، اما خودم دوست داشتم بدانم پشت وسایل روزمره چه اتفاقی می‌افتد.

برنامهٔ مطالعه‌تان در ماه‌های آخر چگونه بود؟

از اردیبهشت روزی ۱۰ ساعت درس می‌خواندم و جمعه‌ها را برای مرور اختصاص داده بودم. در ماه آخر، یک برنامهٔ دقیق برای هر روز نوشتم و سعی کردم از آن عقب نیفتم. البته چند روز هم بود که فقط ۶ ساعت خوابیدم و فردای آن روز حال درستی نداشتم.

آزمون سراسری را در چند نوبت شرکت کردید؟

دو نوبت. در نوبت اول رتبهٔ ۴۱۰ کشوری شدم و در نوبت دوم توانستم به رتبهٔ ۱۲ برسم. نوبت دوم برای من خیلی سخت‌تر بود، چون انتظار بالاتری از خودم داشتم و فشار روانی بیشتری را تحمل کردم.

از چه منابعی بیشتر استفاده کردید؟

کتاب‌های کمک‌آموزشی را کنار گذاشتم و فقط روی کتاب‌های درسی و تست‌های سال‌های قبل تمرکز کردم. برای فیزیک و ریاضی تست زیاد حل کردم، اما برای شیمی و زیست‌شناسی بیشتر مرور مفهومی انجام دادم. فکر می‌کنم همین تغییر روش کمک زیادی به من کرد.

با چه مشکلاتی در طول آماده‌سازی روبه‌رو شدید و چطور از پسشان برآمدید؟

بزرگ‌ترین مشکل من اضطراب امتحان بود. در آزمون آزمایشی اول نتیجه خوب نگرفتم و چند روز حالم بد بود. با کمک مشاور مدرسه و چند جلسه ورزش منظم توانستم آرام‌تر شوم. همچنین یاد گرفتم که یک تست سخت را نباید بیش از حد طولانی کند.

برای داوطلبان سال بعد چه توصیه‌ای دارید؟

فقط این را بگویم که نتیجهٔ یک روز یا یک آزمون، همه‌چیز نیست. خیلی‌ها که امروز نگران‌اند، چند سال بعد همین نتایج را با لبخند نگاه می‌کنند. مهم این است که از شکست نترسید و دوباره تلاش کنید.

برنامه‌ریزی برای ادامهٔ تحصیل چگونه بود؟

از همان ابتدا می‌دانستم که می‌خواهم مهندسی بخوانم، اما فقط به رشته فکر نمی‌کردم. دانشگاه، شهر، هزینه‌ها و حتی امکانات خوابگاه برایم مهم بود. برای همین یک جدول کوچک درست کردم و گزینه‌ها را با هم مقایسه کردم.

خانواده در این مسیر چقدر کمک‌حال بود؟

خانواده بیشترین حمایت را داشت. پدرم در تمام این مدت آرام بود و هیچ‌وقت فشار نیاورد. مادرم هم با غذاهای خوب و یادآوری‌های به‌موقع کمک بزرگی کرد. خواهرم هم با کارهای خانه تا حد زیادی مرا سبک کرد تا بتوانم تمرکز کنم.

**برای کسانی که امسال نتیجهٔ دلخواه نگرفتند چه پیامی